

Anonymiseret version

Oversættelse

C-196/21 – 1

Sag C-196/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

26. marts 2021

Forelæggende ret:

Tribunalul Ilfov (Rumænien)

Afgørelse af:

4. februar 2021

Appellant:

SR

Indstævnt:

EW

Intervenienter:

FB

CX

IK

[Udelades]

TRIBUNALUL ILFOV
Afdeling for civile sager

[Udelades]

ANMODNING OM PRÆJUDICIEL AFGØRELSE

DA

I medfør af artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) anmoder Tribunalul Ilfov (appeldomstolen i Ilfov, Rumænien), på anmodning fra indstævnte,

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

om en besvarelse af følgende **anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5, stk. 2 i [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000** [udelades]:

»Såfremt retten beslutter og træffer afgørelse om indkaldelse af intervenienter i en civil sag, er »rekvirenten« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5 i forordning (EF) nr. 1393/2007, da den ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse om at indkalde intervenienterne, eller parten i den ved denne ret verserende sag?«

Tvistens genstand. Relevante faktiske omstændigheder

- 1 Ved civilretlig dom [udelades] af 4. juli 2016 afsagt i sag [udelades] af Judecătoria Buftea (retten i første instans i Buftea, Rumænien) blev den af appellanten SR nedlagte principale påstand i en tvist med indstævnte EW, taget delvist til følge; den af indstævnte EW nedlagte modpåstand i en tvist med appellanten SR blev taget delvist til følge; der blev truffet afgørelse om skilsmisse efter fælles overenskomst, appellants generhvervelse af sit pigenavn, fastlæggelse af det mindreårige barns [udelades] opholdssted ved moderens bopæl, fælles forældremyndighed, at indstævnte har ret til samvær med det mindreårige barn i henhold til følgende skema: den første og tredje weekend i måneden fra fredag [kl.] 14:00 (altså efter skoledagens afslutning) indtil søndag kl. 19:00, hvor faderen har ret til at afhente det mindreårige barn og pligt til at aflevere det hos moderens bopæl; halvdelen af skoleferien, den førstes uge ferie i oktober måned, den første uges ferie i december måned, den første uges ferie i [org. s. 2] februar måned, den første uges ferie i april måned og en måneds ferie om sommeren fra den 1. juli til den 31. juli, hvor faderen har ret til at afhente det mindreårige barn og pligt til at aflevere det hos moderens bopæl, og at indstævnte har pligt til at betale et underholdsbidrag til det mindreårige barn på 600 rumænske lei (RON) om måneden fra datoen for dommens afsigelse, indtil barnet bliver myndigt – beløbet indekseres kvartalsvis med inflationstaksten.
- 2 Der blev den 7. april 2017 iværksat appel [udelades] ved Tribunalul Ilfov (appeldomstolen i Ilfov), hvori indstævnte EW i en tvist med appellanten SR nedlagde principal påstand om ophævelse af den appellerede civilretlige dom af [udelades] af 04.07.2016, afsagt af Judecătoria Buftea (retten i første instans i Buftea) med den begrundelse, at den realitetsbehandlende ret ikke havde kompetence, eller, subsidiært, at den appellerede dom delvist ændres på følgende måde: Principalt, at det mindreårige barns [udelades] opholdssted fastlægges ved

faderens opholdssted i Frankrig, og subsidiær påstand om, at det blev fastslået, at det mindreårige barns opholdssted alternativt fastlægges til en uge om måneden ad gangen hos faderens opholdssted i Rumænien og en uge om måneden ad gangen hos moderens bopæl, eller to uger hos faderen og to uger hos moderen; principalt, at den ikke-hjemmehørende forælder forpligtes til at betale et underholdsbidrag til det mindreårige barn på en fjerdedel af sidstnævntes månedlige indkomst, indtil datteren bliver myndig, eller, subsidiært, at forældrene til det mindreårige barn hver især fortsætter med på lige fod at betale underholdsbidraget for det tidsrum, i hvilket det mindreårige barn har bopæl ved hver af forældrene, og for udgifter vedrørende det mindreårige barns uddannelse.

- 3 Den samme civile dom [udelades] af 4.7.2016, der blev afsagt i sag [udelades] af Judecătoria Buftea (retten i første instans i Buftea), blev ligeledes appelleret af appellanten SR, med påstand om, at appellen blev taget til følge, og om en delvis ændring af den appellerede civile dom, således at der gives fuldt ud medhold i sagen, som ændret, dvs. moderens udøvelse af den fulde forældremyndighed, ophævelse af samværsordningen med barnet til fordel for faderen, ændring af størrelsen af det underholdsbidrag, der påhviler faderen, til fordel for det mindreårige barn samt en fornyet beregning af sagsomkostningerne.
- 4 Den 5.7.2018 blev den af FB (bror til det mindreårige barn), CX (søster til det mindreårige barn) og IK (bedstefader til det mindreårige barn) indgivne begæring om biintervention til støtte for indstævnte EW's påstand tilført sagsakterne.
- 5 Med henblik på at drøfte spørgsmålet om, hvorvidt begæringen om biintervention principielt kan antages til realitetsbehandling, pålagde den forelæggende ret ved retsmødeprotokollatet af 15.9.2020 de to parter en forpligtelse til at oversætte de af retten formulerede citater/forskrifter med henblik på forkyndelse over for intervenienterne i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning (EF) nr. 1393/2007 [udelades].
- 6 Sagens parter har nægtet at udlægge sådanne udgifter i forbindelse med oversættelsen til fransk af de af retten formulerede citater/forskrifter med henblik på fremsendelse til intervenienterne, idet de er af den opfattelse, at »rekvirenten« ved fortolkningen af artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1393/2007 svarer til retten, som følgelig også skal afholde de nødvendige udgifter til forkyndelse af procesdokumenterne. [Org. s. 3]

Relevante nationale bestemmelser

Legge n. 134/2010, del 1° luglio 2010, recante il Codice di procedura civile (lov nr. 134/2010 af 1.7.2010 om den civile retsplejelov)

Artikel 61 »Formforskrifter«

(1) Enhver, der har interesse heri, kan indtræde i en verserende sag mellem de oprindelige parter.

(3) Der er tale om en biintervention, når den kun har til formål at støtte en af parternes forsvar.

Artikel 63 »Biintervention«

(1) En begæring om biintervention skal fremsættes skriftligt og skal indeholde de i artikel 148, stk. 1, omhandlede oplysninger, som finder anvendelse med de behørigte justeringer.

(2) Der kan foretages en biintervention indtil afslutningen af den mundtlige forhandling i sagen, under hele proceduren samt i forbindelse med ekstraordinære appeller.

Artikel 64 »Procedure. Retsmidler«

(1) Retten fremsender begæringen om intervention og kopier af de vedlagte dokumenter til parterne.

(2) Efter at have hørt intervenienten og parterne træffer retten ved en begrundet afgørelse principielt afgørelse om, hvorvidt interventionen kan antages til realitetsbehandling.

(3) Denne afgørelse kan kun appelleres med hensyn til realiteten.

(4) Såfremt der gives medhold i det søgsmål, der er anlagt til prøvelse af den afgørelse, hvorved retten afviste begæringen om intervention, ophæves den afsagte dom uden videre, og sagen skal pådømmes på ny af den ret, for hvilken begæringen om intervention er blevet indgivet, fra tidspunktet for retsforhandlingerne om spørgsmålet om, hvorvidt sidstnævnte begæring principielt kan antages til realitetsbehandling.

Relevant EU-ret

Det er den forelæggende rets opfattelse, at bestemmelserne i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 finder anvendelse i den foreliggende sag, hvorefter »[r]ekvirenten afholder eventuelle udgifter til oversættelse, der er påløbet forud for dokumentets fremsendelse, med forbehold af en eventuel senere afgørelse truffet af retten eller den kompetente myndighed om, hvem disse udgifter påhviler«.

Begrundelse for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Da det forelagte spørgsmål konkret vedrører fortolkningen af forordning (EF) nr. 1393/2007 [udelades], der finder anvendelse i den verserende retssag i lyset af de elementer med tilknytning til udlandet, der vedrører intervenienternes statsborgerskab og bopæl, for så vidt som der er blevet givet udtryk for forskellige

opfattelser under sagens behandling vedrørende udlæg for omkostningerne i forbindelse med fuldbyrdelsen af en forkyndelse (»forkyndelse af dokumenter«), som har betydning for sagens udfald, henset til forskellige fortolkninger af den samme lovtekst, og i betragtning af den omstændighed, at dette spørgsmål er blevet rejst i en sag for en national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, og den præjudicielle forelæggelse herefter er obligatorisk som omhandlet i artikel 267 TEUF, er det den forelæggende rets opfattelse, at Domstolen skal forelægges denne anmodning om præjudiciel afgørelse. [Org. s. 4].

Grunden til, at afgørelsen af tvisten afhænger af besvarelsen af det nævnte retlige spørgsmål

Sagens udfald afhænger af løsningen af det nævnte retlige spørgsmål, eftersom det på grund af den pågældendes nægtelse af at udlægge udgifterne i forbindelse med oversættelsen til fransk af procesdokumenterne, der obligatorisk skal forkyndes for intervenienterne, kan føre til en hindring for, at der træffes afgørelse i sagen som følge af en udsættelse af denne appel, hvilket ligeledes kan føre til, at parterne får frataget [muligheden for at opnå, at der træffes en afgørelse] vedrørende realiteten om det retsforhold, der består mellem parterne, såfremt denne prøvelse ikke er mulig.

Domstolens praksis

Den forelæggende ret har undersøgt, men ikke fundet nogen relevant retspraksis ved EU-Domstolen på området, og hvad konkret angår bestemmelsen i artikel 5 i forordning (EF) nr. 1393/2007 [udelades] fremhæves tre sager [udelades] (sag C-384/14, Alta Realitat, C-519/13, Alpha Bank Cyprus og sag C-325/11, Aider), hvor der blev foretaget fortolkninger af andre spørgsmål end dem, der er genstand for den foreliggende tvist.

Den nationale rets opfattelse

Den forelæggende ret er ikke enig i den af indstævnte fremførte opfattelse vedrørende den person, som er forpligtet til at betale omkostningerne for oversættelse af tekst til fransk med henblik på forkyndelse i henhold til forordning nr. 1393/2007.

I henhold til forordning nr. 1393/2007 defineres de selvstændige begreber, som er relevante for det retlige spørgsmål, der skal undersøges, utvetydigt, dvs. fremsendende instans, modtagende instans, rekvirent og adressat.

Som det klart fremgår af artikel 2, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1393/2007, består den »fremsendende instans« af embedsmænd, myndigheder eller andre personer, der er kompetente til at fremsende retslige og udenretslige dokumenter, som skal forkyndes i en anden medlemsstat, eller med andre ord er det den nationale myndighed, der sender forkyndelsen – i det foreliggende tilfælde retten – Tribunalul Ilfov.

»Den modtagende instans« er defineret i artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 1393/2007 og omfatter den samme kategori af personer/myndigheder, der er identificeret i stk. 1, men som til gengæld modtager de nævnte forkyndelser fra den fremsendende instans, dvs. den nationale myndighed, der modtager forkyndelsen, i det foreliggende tilfælde den modtagende instans, som blandt de kompetente franske myndigheder/institutioner skal fastlægges på grundlag af intervenienternes bopæl.

Hvad angår begrebet »rekvirent«, således som det følger af fortolkningen af bestemmelserne i artikel 5, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1393/2007, kan det ikke være [udelades] retten (som er den fremsendende instans).

Som det fremgår af fortolkningen af bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007, skal rekvirenten af den fremsendende instans, som den pågældende overdrager dokumentet til [org. s. 5] med henblik på fremsendelse, underrettes om, at adressaten kan nægte at modtage dokumentet, hvis det ikke er affattet på et af de i artikel 8 omhandlede sprog, en bestemmelse, som således præciserer begreberne rekvirent og adressat og tydeligvis udelukker disse begreber fra anvendelsesområdet for begreberne »fremsendende instans« og »modtagende instans«.

En »rekvirent« er en sagsøger, som har interesse i, at der med henblik på sagens forløb og afslutning foretages forkyndelse som omhandlet i forordning nr. 1393/2007, og »adressaten« er den, der anlægges sag mod, og som skal modtage disse forkyndelser; både rekvirenten og adressaten er parter i tvisten, mens den ret, der som nævnt er den fremsendende instans eller den modtagende instans, ikke er det.

Sammenfattende finder den forelæggende ret, at begrebet »rekvirent« som omhandlet i forordning nr. 1393/2007 er begrænset til de berørte parter med henblik på sagens behandling og afslutning, nærmere bestemt til appellanten og indstævnte, [udelades]; disse personer er parter i tvisten, har iværksat appel til prøvelse af afgørelsen vedrørende sagens realitet, og [hver især] har principielt interesse i, at appelsagen afsluttes, og at der træffes afgørelse om realiteten i den iværksatte appel.

[Udelades] 4.2.2021

[Udelades]